



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3176/2025
03.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца Првог основног јавног тужилаштва у Београду, против туженог АА из ... , чији је пуномоћник Дарко Комненић адвокат из ... , ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 539/24 од 24.09.2024. године, у седници одржаној дана 03.04.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 539/24 од 24.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П2 551/23 од 27.06.2024. године, ставом првим изреке, одређена је мера заштите од насиља у породици и забрањено туженом да на било који начин даље узнемирава ББ, наложено му да се уздржава од сваког дрског, злонамерног и безобзирног понашања којим се угрожава њен телесни интегритет, душевно здравље и спокојство, одређено да ће мера заштите од насиља у породици трајати годину дана почев од 27.06.2024. године и да може бити продужена све док не престану разлози због којих је одређена, те да евентуално изјављена жалба не задржава извршење пресуде о одређивању мере заштите од насиља у породици. Ставом другим изреке, одбијен је предлог за одређивање привремене мере којом је тражено да се одреди мера заштите од насиља у породици којом би се туженом забранило да на било који начин даље узнемирава ББ. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 539/24 од 24.09.2024. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П2 551/23 од 27.06.2024. године у првом и трећем ставу изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, на основу члана 403. став 2. тачка 1. и члана 408. ЗПП у вези члана 208. Породичног закона, Врховни суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени и његова бивша супруга ББ су након развода брака наставили да живе у истој кући, у којој користе стамбену јединицу у приземљу. Они су споразумно уредили начин њеног коришћења, тако што свако од њих користи једну собу, а остале просторије користе заједнички. Између бивших супружника тече спор о деоби заједничке имовине који је узрок поремећених међусобних односа, јер бивша супруга туженог одбија да се исели из куће све док се тај спор не оконча. Тужени и његова бивша супруга налазе се на евиденцији органа старатељства од 07.11.2020. године, када је ББ пријавила први акт насиља. Она је и 26.01.2023. године пријавила полицијској станици насиље, тврдећи да јој је тужени након вербалне расправе ударио шамар. Изласком на лице места полицијски службеници су обавили разговор са учесницима догађајима, у којима је тужени негирао тврдње своје бивше супруге о физичком насиљу, а на ББ тада нису уочене видљиве повреде и она је одбила медицинску помоћ. Тада је процењено да не постоји непосредна опасност од насиља у породици и зато нису изречене хитне мере предвиђене Законом о спречавању од насиља у породици, али је случај два пута разматран на састанку тима за координацију и сарадњу, када је процењено да постоји средњи, а затим низак степен ризика од насиља. Након тог догађаја нису евидентирани интервенције полиције, која је у претходном периоду током 2020, 2021. и 2022. године, интервенисала три пута. По мишљењу органа старатељства, датог након дугогодишњег саветодавног рада са бившим супружницима, између њих постоји неправилно разрешена постразводна криза и обострана оптерећеност суживотом у истом стану, при чему ниједно од њих није спремно на уступке и промене којима би се обома омогућио мир и спокојство, што потенцијално представља ризик од ескалације насиља и зато је целисходно изрећи меру заштите од насиља у породици.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су у овом спору правилно применили материјално право.

Тужени је у спорном догађају, нападом на своју бившу супругу извршио акт насиља у породици из члана 197. став 2. тачка 1. Породичног закона, због чега му је основано изречена мера заштите од насиља предвиђена чланом 198. став 1. и 2. тачка 5. истог Закона. Изречена мера у овом случају има пре свега превентивно дејство, с обзиром да су односи туженог и његове бивше супруге већ дуже време поремећени због нерешених имовинских односа, и да зато постоји ризик од насиља у породици.

Због тога, по оцени Врховног суда, нису основани наводи ревидента о погрешној примени материјалног права и битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП-а, услед које је чињенично стање погрешно утврђено. Тужени указује на пропуст нижестепених судова да оцене садржину снимка сигурносне камере, постављене у заједничким просторијама стамбене јединице коју користи са бившом супругом, који је првостепени суд извео као доказ на расправи. Законом о парничном поступку (члан 234. – 283) предвиђена су доказна средства у

парничном поступку. Међу њима нису снимци сигурносних камера и они се не могу сврстати у неко од законом предвиђених доказних средстава. Осим тога, имајући у виду поремећеност личних односа туженог и његове бивше супруге, као и околности њиховог заједничког живота у истој кући након развода брака, нереално је очекивати да су сигурносне камере постављене и да се користе уз сагласност бивше супруге туженог. Приликом оцене исказа туженог и његове бивше супруге, и њиховог довођења у везу са другим доказима, нижестепени судови нису погрешно применили одредбу члана 8. ЗПП-а, и на тај начин су утврдили да је тужени означеног дана извршио акт насиља у породици. Одбијање бивше супруге туженог да се исели из куће пре окончања спора за њену деобу не може се сматрати њеним доприносом или оправдањем за насиље туженог. Изречена мера заштите од насиља је у конкретном случају сврсисходна, јер околности у којима бивши супружници живе и њихова обострана неспремност да превазиђу животну кризу насталу након развода брака, потврђује постојање ризика од могућег насиља, што су уочили орган старатељства и група за координацију и сарадњу која је оформљена у смислу члана 25. став 1. Закона о спречавању насиља у породици („Службени гласник РС“, бр. 94/16 и 10/23).

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић